

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 4 rozhodl předsedou senátu Mgr. Michaelem Květem, jako samosoudcem, v právní věci žalobce: **PXXX TXXX**, nar. XXX, VXXX, XXX, BXXX, proti žalované: **MAFRA, a.s.**, IČO 45313351, Karla Engliše 519/11, 150 00, Praha 5, zast.: JUDr. Helena Chaloupková, advokátka, Kladská 5/1489, 120 00, Praha 2, o ochranu osobnosti,

t a k t o :

- I. Z a m í t á s e žaloba, že žalovaná částí šestou článku autora RXXX SXXX, uveřejněného dne XXX v deníku MXXX v sekci Sport, pod názvem: „PXXX, neoprávněně zasáhl do práva žalobce na ochranu cti, lidské důstojnosti a jeho jména.
- II. Žalovaná je povinna do 30ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku, otisknout v deníku MXXXa to v hlavním sešitu celonárodního vydání, na poslední straně, sekce Sport, jakož i na titulní straně portálu wXXX nejméně, po dobu 3 dnů, o m l u v u žalobci, za zveřejnění nepravdivého článku autora RXXX SXXX, ze dne XXX v deníku MXXX, sekci Sport, pod názvem „PXXX, a to s titulkem „PXXX TXXX na Mount Everestu opravdu stál – MXXX se omlouvá“, a to v tomto znění: „Omlouváme se panu PXXX TXXX za to, že jsme jej dne XXX v článku autora RXXX SXXX „PXXX zařadili mezi podvodníky ze světa sportu, označili jej neoprávněně za „lžihorolezce“ a „podfukáře“ a že jsme tak neopodstatněně zpochybnili jeho sportovní počín – výstup na nejvyšší horu světa – Mount Everest, který se uskutečnil dne 30.05.2005 ze severní strany hory – z Tibetu. Pan PXXX TXXX na vrcholu Mount Everestu skutečně stál.
- III. Z a m í t á s e žaloba v rozsahu omluvy pokud jde o poslední větu ze žalobního petitu pod bodem II., ve znění usnesení č.l. 154, pokud jde o formulaci: „.....a stal se tak zatím nejmladším Čechem, který tuto osmitisícovku pokořil“.

- IV. Z a m í t á s e žaloba, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 500.000,- Kč, ve lhůtě do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady soudního řízení, ve lhůtě do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku a to ve výši 51.153,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal ke zdejšímu soudu návrh na ochranu osobnosti, na jehož základě se domáhal, necht' soud, vzhledem k žalované, rozhodne tak, že určí, že jednáním žalované došlo k neoprávněnému zásahu do žalobcoví cti, lidské důstojnosti a jeho jména a zároveň požadoval, necht' je žalované uložena povinnost žalobci se omluvit v deníku MXXX a také na internetovém portálu wXXX a zároveň požadoval, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci relutární satisfakci ve výši 500.000,- Kč, jakožto finanční odškodnění jeho nemajetkové újmy, která mu jednáním žalované vznikla.

V podrobnostech žalobce svůj návrh odůvodnil tím, že žalovaná je vydavatelem periodika MXXX, kde XXX vyšel článek s názvem: „PXXX“, přičemž žalobce má za to, že žalovaná otištěním tohoto článku dlouhodobě poškodila pověst žalobce, jak v rovině osobní, tak v rovině obchodní a údajně i politické. Autor článku, zaměstnanec žalované – novinář RXXX SXXX, psal o největších podvodech v dějinách sportu, přičemž žalobce zařadil mezi 6 největších světových sportovních podvodníků, hanlivě jej označil, jako „lžihorolezce“ a „podfukáře“ a celý výstup žalobce na vrchol hory Mount Everest v Himálaji označil za podvod.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že mu nikdy nebyl žádný podvod prokázán, ani se k žádnému podvodu nepřiznal a novinář tak zařadil mezi prokázané skutečnosti skutečnost, která žádným způsobem prokázána není, přičemž žalobce má za to, že byl poškozen úmyslně, když o něm bylo doslova napsáno:

„Čech na Everestu ošálil i mě. Příběhy mají jedno společné, na konci se podvodník přizná. A tak se k něčemu na konci přizná i autor tohoto článku. Před šesti lety ho přelstil horolezec PXXX TXXX, když mu poutavě vyprávěl, kterak bez povolení čínských úřadů sám vylezl na Mt. Everest. Ukazoval fotku, kde měl na sobě jen fleecovou bundu, kterou si navíc na vrcholu mazácky rozeplul, na brýle prý zapomněl a rukavice cestou ztratil. Po pár dnech odborníci ukázali, že snímek byl pořízen mnohem níž než na vrcholu Everestu a nejspíš jde o fotomontáž“.

Žalobce dále uvedl, že s novinářem RXXX SXXX se setkal za účelem poskytnutí rozhovoru ohledně jeho výstupu na Mt. Everest v roce 2005 a během rozhovoru novinář obdržel od žalobce originální fotografie, dokládající výstup žalobce a celkový popis výstupu na Mt. Everest, přičemž tímto novinářem žalobce nebyl nikdy zkonfrontován tak, že by snad byl jeho výstup na Mt. Everest zpochybněn. Článek byl napsán zavádějícím způsobem, když byl žalobce zahrnut do příběhu tzv. podvodných sportovců, kteří se ovšem ke svému podvodu nakonec přiznali, či byli usvědčeni.

Ke své osobě žalobce poznamenal, že se celý život věnuje extrémním sportovním aktivitám, dne 30.05.2005 se stal nejmladším Čechem v historii, kterému se podařilo stanout na vrcholu hory Mt. Everest. Výstup byl proveden severní stěnou z Tibetu. Žalobce byl součástí ukrajinské expedice, která proběhla v dubnu a květnu roku 2005. Původně se výstupu na vrchol hory zúčastnit neměl, okolnosti a počasí však jeho výstup umožnily, přičemž celou řadou důkazů je možné doložit, že na vrcholku uvedené hory žalobce skutečně stanul.

Žalobce uvedl, že svou újmu spatřuje v těchto skutečnostech:

- poškození existujících i potencionálních pracovních příležitostí,
- poškození sousedských vztahů v rámci bytového družstva v trvalém bydlišti žalobce,
- opakovaný negativní vliv na vztahy s partnerkou žalobce a její rodinou,
- zpochybnění důvěryhodnosti dosažených sportovních úspěchů žalobce v jiných sportovních odvětvích,
- zpochybnění důvěryhodnosti akademických a pracovních úspěchů žalobce, který obdržel stipendium na studium ekonomie na univerzitě ve Spojených státech a pracoval v ekonomickém výzkumu na Institut Mezinárodní Ekonomie ve Washingtonu a ve vedení projektů ve Světové bance,
- trvající negativní vliv na ekonomické aktivity žalobce,
- poškození a znehodnocení úspěchů rodičů žalobce MXXX TXXX a PXXX TXXX st., kteří byli mistry Československa v automobilových soutěžích,
- poškození a znehodnocení úspěchů sestry žalobce zpěvačky a skladatelky HXXX RXXX, která je vynikající šansoniérkou a jedinou českou absolventkou prestižní hudební školy BXXX CXXX oXXX MXXX v BXXX,
- poškození pasivního volebního práva žalobce v rámci jeho kandidatury do komunálních voleb 2014 za spolek „A co Brno“.

Pokud jde o žalovanou, žalobce původně označil za žalovanou Mladou frontu, a.s., později pak žalobce navrhl, aby na místo žalované vstoupila do řízení společnost Mafra, a.s., když žalobce dodatečně zjistil, kdo skutečně je vydavatelem, což původně nemělo být zřejmé. Podle ustanovení § 92 odst. 2 o.s.ř., soud usnesením dne 02.07.2015, které nabylo právní moci dne 25.07.2015 připustil záměnu účastníků.

Žalovaná posléze využila této skutečnosti záměny účastníků, aby vznesla námitku promlčení žalovaného nároku.

Žalovaná ve svém vyjádření, datovaném 27.07.2015 (č.l. 98), navrhla, aby žalobní návrh byl v plném rozsahu zamítnut. Svůj postoj odůvodnila tím, že k takovému zásahu, jak žalobce tvrdí, nemohlo napadeným článkem dojít, článek byl pojat v odlehčeném duchu a to i na příběhu žalobce, který je (nejen) sportovní veřejnosti dobře znám.

Dle žalované, žalobce v roce 2005 přišel s tvrzením, že dne 30.05.2005 se mu podařilo stanout na vrcholu Mt. Everestu a to přesto, že k výstupu na vrchol neměl potřebné povolení a výstupu se tak vůbec zúčastnit neměl. Zároveň, jako důkaz předložil fotografii, na které pózuje pouze ve fleecové bundě bez rukavic a brýlí. Bezprostředně po zveřejnění této informace, se k tomuto tvrzenému výkonu, začala vyjadřovat sportovní veřejnost, která zpochybňovala pravdivost tohoto tvrzení a to včetně předních českých horolezců, jako je MXXX MXXX, RXXX JXXX, či JXXX RXXX. Jako za „zpochybnění“ je pak výstup označen i na stránkách Českého horolezeckého svazu a v encyklopedii Wikipedie.

Pokud žalobce uvádí, že se prostřednictvím žalovaného článku stal „v rozporu se skutečností známý, jako horolezecký podvodník“, pak je nutné uvést, že tuto pověst si žalobce v určité části veřejnosti získal již před zveřejněním článku.

Žalovaná dále uvedla, že požadovaný návrh omluvy je nejen nedůvodný, ale text omluvy není přílehlavý k obsahu článku a pokud jde o určovací návrh, pak ten je, dle názoru žalované zcela neurčitý.

Jestliže se žalobce domáhá, vedle již řečeného, i finanční satisfakce, kterou odůvodňuje psychickými útrapami, když je „na místo hrdiny považován za podfukáře“, pak žalovaná zopakovala, že výstup žalobce na Mt. Everest byl veřejností zpochybněn již před zveřejněním napadeného článku a zároveň těžko lze žalobce považovat za nějakého hrdinu, když měl, dle svého tvrzení, zdolat Mt. Everest nelegálně, bez platného povolení k výstupu a tím poškodit renomé českých horolezců. Zároveň byla sportovní veřejností zpochybňována i kvalita tohoto výstupu, když měl žalobce plánovaně využívat cizí fixní lana a stany a parazitovat na zdravotní pomoci od cizích výprav.

Pokud jde o otázku promlčení, pak žalovaná se této skutečnosti dovolávala rovněž ve svém vyjádření a to pokud jde o finanční zadostiučinění, když žalobce ve vztahu k žalované uplatnil toto právo až svým podáním ze dne 12.06.2015, ve kterém navrhl záměnu účastníků, když žaloba byla dne 14.10.2014 podána proti společnosti Mladá fronta, a.s.. O podání žalobce ze dne 12.06.2015 pak bylo rozhodnuto soudem, dle usnesení ze dne 02.07.2015, kterým bylo rozhodnuto o záměně účastníků řízení a na místo žalovaného tak do řízení vstoupila žalovaná. Žalovaná podtrhla, že žalobce se mohl obeznámit včas s tím, kdo ve skutečnosti je provozovatelem serveru iXXX, neboť v každém vydání deníku MXXX, jsou uvedeny povinné údaje a tedy je jasné, kdo je vydavatelem.

K otázce sporných a nesporných tvrzení mezi účastníky.

Nespornou skutečností mezi účastníky bylo, že došlo k publikaci článku uvedeného v žalobě: „PXXX“, že autorem tohoto článku je novinář RXXXt SXXX, který pracuje pro periodikum MXXX, jakož bylo nesporné i to, že vydavatelem tohoto periodika je společnost Mafra, a.s. a že pokud žalobce, jako původní žalovanou označil Mladou frontu, a.s., že tak učinil omylem. Nesporné, mezi účastníky, také je, že článek se týká rovněž i žalobce, kde bylo pojednáno o tom, jaké jsou okolnosti tvrzeného výstupu žalobce na horu Mt. Everest v roce 2005.

Spor, mezi účastníky, byl v tom, zda žalobce skutečně dne 30.05.2005 na vrcholku hory Mt. Everest stanul, či nikoliv, pokud by tomu tak bylo, zda jednáním žalované, konkrétně publikací napadeného článku, mohlo dojít k zásahu do osobnostní sféry žalobce a pokud ano, zda žalobce mohl být poškozen natolik, aby se mohl domáhat důvodně všech nároků, které proti žalované vznášel a pokud i ano, zda nárok na relativní satisfakci žalobce může být promlčen, či zda promlčen není, to vše za situace, že žalovaná se domáhala námitky promlčení právě proti nároku na relativní satisfakci žalobce. Právě k otázce sporných skutečností mezi účastníky bylo zejména vedeno dokazování a to vše s přihlédnutím k tomu, zda v napadeném článku žalovaná zpřístupnila veřejnosti informace o žalobci v rovinně hodnotících soudů, či skutkových tvrzení a také s přihlédnutím k tomu, v jakém postavení ve společnosti je žalobce a žalovaná s ohledem na specifickou povahu uplatněných nároků v žalobě.

Po provedeném dokazování, zhodnocení všech důkazů a všech skutečností shora uvedených, ve smyslu ustanovení § 132 o.s.ř., soud dospěl k závěru, že co do právního základu je žalobní návrh opodstatněn, neboť k určitému zásahu do osobnostních práv žalobce, jednáním žalované došlo. Některým nárokům žalobce však soud vyhovět nemohl a některé musel redukovat. Nárok na relativní satisfakci, z důvodu promlčení, pak pouze zamítnout.

K otázce skutkových zjištění soudu a právního hodnocení projednávaného případu.

K otázce skutkových zjištění soudu lze konstatovat, že tato byla zjišťována jednak z účastnického výslechu žalobce, dále pak z výslechu navržených svědků, kteří před soudem vypovídali a dále pak z listinných důkazů, předkládaných vesměs žalobcem.

Pokud jde o žalobce, ten byl slyšen při jednání soudu dne 03.12.2015 (č.l. 155 a následujících spisů), kdy žalobce ve své výpovědi před soudem jednak objasňoval okolnosti svého výstupu na Mt. Everest a dále se také vyjadřoval ke svému profesnímu zaměření a dalším okolnostem souvisejícím s touto věcí. Předně uvedl, že v České republice je od roku 2005 (předtím byl „od střední školy v USA“) a v České republice se živí prostřednictvím firmy CXXX SXXX, s.r.o., kterou vede. Jedná se o firmu zaměřenou na zimní a vodní sporty a také je největším poskytovatelem jednodenních lyžařských zájezdů v České republice, žalobce v těchto oblastech také pracuje jako konzultant.

Žalobce věděl již před rokem 2011, že proti němu běží „štvavá kampaň“ a že třeba i MXXX něco otiskuje proti jeho osobě, ale se samotným článkem se seznámil až v roce 2013, když v této době kandidoval za občanské hnutí „A co Brno“ na funkci starosty města Brno – střed. Byla to tvrdá kampaň a tenkrát se dozvěděl, že někdo proti němu vytáhl informace, které byly právě publikované žalovanou v tištěném médiu s tím, že někomu se to patrně hodilo.

Pokud jde o výstup na Mt. Everest, žalobce uvedl, že do Himálaje odjel s ukrajinskou expedicí a to konkrétně on, pak český horolezec JXXX KXXX a ještě v této expedici tedy byli 2 další Ukrajinci, z nichž jeden byl vedoucím výpravy. Na jména si žalobce nevzpomněl, pouze že jeden z nich se jmenoval SXXX. JXXX KXXX nakonec na Mt. Everest nelezl. Dle žalobce dostal výškovou nemoc. Pokud jde o další 2 zahraniční členy expedice, ti vystoupali na Mt. Everest o den dříve než žalobce. Nemohli vystoupat všichni najednou, neboť bylo třeba se střídat v předem připravených stanech. Na cestě byly 3 výškové tábory. V prvním táboře spal žalobce s Ukrajinci, dále pak šel se šerpou, který také dostal výškovou nemoc a v posledním táboře byl žalobce sám. Skutečnost, že žalobce skutečně došel až na vrchol hory mu mohl potvrdit, mimo jiné také kanadský horolezec SXXX WXXX, kterého žalobce na vrcholu potkal. SXXX šel z jiné strany. Na vrcholku se fotili. Také na vrcholku žalobce potkal španělského horolezce JXXX CXXX, který lezl z jižní strany. Pokud jde o fotografie, které žalobce předkládal, tak žalobce se SXXX fotili vzájemně, jeden druhého. Pokud jde o fotografie horolezce CXXX, tak ten tam fotil více horolezců a žalobce až později zjistil, že na jedné fotografii, kterou španělský horolezec vyfotil, tak se objevil i on sám, aniž by takové foto plánovali.

Žalobce dále ke své osobě uvedl, že není členem žádného horolezeckého svazu, tedy ani Českého horolezeckého svazu. Pokud jde o stanovisko českých horolezců k jeho osobě, pak žalobce uvedl, že má za to, že se snažili zdiskreditovat jeho jméno napřed tím, že neměl povolení, pak zase tím, že na vrchol vůbec nevylezl, což dovozovali z toho, že na vrcholku nebyl adekvátně oblečen. K osobám horolezců žalobce uvedl, že je to velký boj o peníze na expedice, každý balík je limitovaný a situace je dost vyhrocená, když navíc horolezectví je

okrajový sport, o kterém se ani moc nepíše. Žalobce k tomu všemu přišel „jako slepý k houslím“, že se stal předmětem takových spekulací a pomluv. Před rokem 2005 v České republice nežil a neznal zdejší prostředí, už vůbec ne v českém horolezectví, ani neměl žádné horolezecké kamarády a do té doby lezl vesměs se svou sestrou. K výstupu na Mt. Everest se žalobce dostal náhodou, když navštívil svého bývalého profesora z gymnázia, který byl tělocvikář a který mu pak zprostředkoval svého kamaráda, a tak se nakonec postupně žalobce dostal až do ukrajinské výpravy se kterou odjel do Himálaje. Žalobci přišlo zajímavé, že pokud ho nějací horolezci nařkli, že na Mt. Everest nevystoupal, pak to byli ti, kteří tam sami nikdy nebyli. Z těch, co této hory dosáhli, ho nenařkl nikdo (vyjma horolezce JXXX).

Ke svému výstupu na Mt. Everest ještě žalobce doplnil, že jeho původním záměrem nebylo nahoru vystoupat, ačkoli byl ve zmíněné expedici. Měl totiž zájem o výškové lyžování a chtěl lyžovat z nejvyššího možného bodu, kam až by se dostal a v podstatě se situace nakonec vyvinula tak, že jeden ze členů ze zdravotních důvodů nemohl se zúčastnit výstupu a žalobce se tedy zúčastnil výstupu místo něj, využil chvilkové situace. Žalobce proto ani nebyl vybaven kyslíkovým přístrojem, neboť vycházel z toho, že nepůjde tak vysoko, aby ho potřeboval a lyžoval. Polský horolezec pan PXXX, se kterým se žalobce potkal při cestě, žalobce požádal, jestli by se zastavil pro jeho kameru, se kterou by se již jinak neshledal. Uvedl, že šerpové za to chtěli velký finanční obnos, přičemž tento polský horolezec řekl žalobci, že u kamery je i jeho kyslíkový přístroj, takže žalobce věděl, že jestli najde kameru, tak najde i kyslík a už bude v pozici, kdy bude tak vysoko, že už zbytek cesty k vrcholu dojde a to si, dle svých slov, ve 27 letech nemohl nechat ujít. Nakonec kameru našel, našel i kyslíkový přístroj a ještě se potkal s britským horolezcem, který ho upozornil na to, že by si měl rychle kyslíkový přístroj vyměnit a to si posléze vyměnil s irským horolezcem. Žalobce si v té chvíli neuvědomil, že výměna kyslíkových přístrojů nemusí být výhodná, nevýhodu britského přístroje si neuvědomil, pak na to doplatil, když se mu přitížilo.

Pokud jde o své profesní poškození, žalobce uvedl, že jeho firma řešila otázku vodního lyžování na přehradě v Brně v září 2015, redaktorka MXXX napsala článek ke konci sezony o těchto věcech a v poslední části zase napsala o žalobci větičku, která připomíná křivé nařčení z roku 2005. Žalobce se to dotklo, považuje to za zbytečné. Také žalobce musel žádat, aby příslušný odkaz na Everest byl dán pravdivě, aby tam také byla doložena svědectví horolezců, takže nakonec to „jenom stáhli“. Skutečnost, že žalobce uvedený článek poškodil také vyplývá z toho, že chtěl spolupracovat s firmou, která se zabývá výrobou vodních surfů, je to v Brně a pokud jde o zaměstnance, tak ti majiteli řekli, že žalobce je lžihorolezec. Pan majitel to žalobci řekl, takže si to nakonec spolu vyřikali, bylo to ovšem pro oba nesmírně nepříjemné, nakonec přesto žalobce s touto firmou spolupracuje. Žalobce dále uvedl, že v době, kdy žalobce zjistil, že o něm byl napsán pomlouvačný článek, tak na společnost Mafra se v té době neobrátil, protože vycházel z toho, že by se s ním stejně nebavili, jako se s ním nebavil ani nikdo jiný.

Pokud jde o další slyšené svědky, pak se jednalo o svědky, které navrhoval k slyšení žalobce a jednalo se o svědkyni HXXX RXXX, rozenou TXXX, sestru žalobce, dále pak Mgr. MXXX TXXX, matku žalobce a dále o slyšeného svědka MXXX RXXX, který není rodinným příslušníkem, původně pracoval jako novinář pro server iDNES.cz a seznámil se se žalobcem v roce 2005, v době mediálního zájmu o danou kauzu.

Sestra žalobce vypovídala k celé záležitosti vesměs ve vazbě na celkový dopad informací poskytnutých žalovanou na rodinu žalobce i na osobu svědkyně s tím, že žalobce jí původně dělal manažera pro její pěvecké vystupování a pomohl jí rozjet v České republice

kariéru přes pana MXXX HXXX a tak se jí podařilo odstartovat. Po pomlouvačném článku se oba dostali do určité složité situace, kdy bylo třeba okolí vysvětlovat, že žalobce není žádným podvodníkem, nakonec to oba unavilo tak, že svědkyně stáhla kontakty na bratra a minimálně poslední rok a půl s ní žalobce nejezdí. Nikoho jiného na to nemá a nemůže nikoho sehnat. Celá záležitost na rodinu, v širším slova smyslu, zapůsobila velmi negativně, svědkyně žije v Praze, takže to na ní našťástí tolik nedoléhá, ale i tak musela občas vysvětlovat, že tyto informace se nezakládají na pravdě a takových situací byla celá řada. Dále se svědkyně vyjádřila o otci, který poté, co se dozvěděl pomlouvačné informace, tak se měl zhroutit a velmi těžce nesl, že musí svého syna, vzhledem k těmto skutečnostem, obhajovat. Svědkyně potvrdila také skutečnost, že její bratr kandidoval, v rámci volební kampaně v Brně za hnutí „A co Brno“ .

Pokud jde o matku žalobce, ta byla slyšena při jednání soudu dne 23.02.2016, soud konstatuje, že její výpověď nebyla zcela dokončena, neboť jmenované se přitížilo a opustila jednací síň, nicméně ze strany žalobce nebylo žádáno, aby při dalším jednání výpověď svědkyně byla dokončována. Svědkyně se vyjádřila o negativním dopadu předmětných informací na rodinu obdobně, jako sestra žalobce, svědkyně také uvedla, že pokud jde o otce žalobce, tak že údajně kvůli pomluvám se měli někteří přátelé od otce žalobce distancovat.

Posledním slyšeným svědkem, kterým byl zmiňovaný MXXX RXXX, pak tento svědek byl vyslechnut při jednání soudu dne 21.04.2016 a uvedl, že poprvé se setkal na tiskové konferenci se žalobcem v roce 2005, kterou žalobce sám pořádal, ohledně jeho výstupu na Mt. Everest. Svědek pracoval jako novinář pro server iXXX a k věci uvedl, že tehdy byl o kauzu mediální zájem. Šlo o kritiku žalobce, že údajně jeho výstup na Everest je podvrhem. Svědek uvedl, že měl za to, že tehdy média se věci zabývala v převážné míře povrchně, jejich server chtěl jít trochu více do hloubky a také chtěli slyšet argumentaci druhé strany, o což jiní moc zájem zrovna neměli. Také nešlo jenom o zjištění, zda pan TXXX na horu vylezl, nebo nikoliv, ale celkově se zabývali businesssem okolo výstupu na Mt. Everest, což bylo pro ně zajímavé. Svědek také oslovil některé další osoby, které se záležitostí mohly mít něco společného a třeba na Everestu byly také. Svědek konkrétně kontaktoval 2 lidi a to horolezce SXXX WXXX a dále PXXX OXXX. Pokud jde o prvně jmenovaného, tak s tím byli v e-mailovém kontaktu a horolezec SXXX WXXX potvrdil, že se na vrcholu hory Mt. Everest se žalobcem setkal. Pokud jde o PXXX OXXX, s tím se svědek setkal ve Varšavě, asi hodinu se bavili a on mu vyprávěl, jak to bylo se žalobcem a celou záležitostí ohledně toho, že pan OXXX se sice na Mt. Everest vydal, ale nedošel a jak půjčil panu TXXX kyslík. Svědek také uvedl, že hovořil i s jedním z horolezců výpravy, které se zúčastnil i žalobce a to konkrétně s panem KXXX, který se vyjadřoval ohledně tzv. permitu na výstup na Mt. Everest a také k tomu, jaké byly požadavky čínské strany. Pan KXXX tehdy říkal, že permit od Číňanů nebyl na jednotlivá jména horolezců, ale na konkrétní počet osob. Svědek viděl v roce 2005 žalobce zapsaného, jako osobu, která na vrchol hory Mt. Everest vystoupala. Svědek ještě potvrdil, že pokud jde o PXXX OXXX, pak tento měl skutečně kameru ve vyšším horolezeckém táboře, právě tuto kameru mu žalobce zachránil a mohl si také při té příležitosti vzít jeho kyslík a měl možnost vystoupat na vrchol, o čem pan OXXX svědka informoval.

Z listinných důkazů soud zjistil následující skutečnosti:

Pokud jde o horolezecký výstup žalobce v Himálajích, pak k tomu jednak vypovídal slyšený svědek MXXX RXXX, novinář a dále pak k tomu bylo prováděno dokazování celou

řadou listinných důkazů, včetně videozáznamů, které byly provedeny jako důkaz, vesměs ze záznamu z internetu.

Jedním z klíčových důkazů žalobce, ohledně jeho horolezeckého výstupu, bylo vyjádření kanadského horolezce jménem SXXX WXXX, kdy tato žalobcem označená osoba byla soudem dotázána, ve smyslu ustanovení § 125 o.s.ř., ohledně skutečností významných pro toto řízení, aby zmiňovaný horolezec učinil místopřísežné prohlášení (usnesení č.j. 16C 166/2014-163, ze dne 11.12.2015), přičemž na toto usnesení soud obdržel odpověď zmiňovaného horolezce, sepsanou dne 30.01.2016 (odpověď na č.l. 189 spisového materiálu, v angličtině č.l. 190 s překladem), z čehož soud zjistil, že skutečně zmiňovaný horolezec potvrdil verzi žalobce, že dne 30.05.2005, v dopoledních hodinách se s ním setkal na vrcholu hory Mt. Everest, kdy kanadský horolezec vystoupal jihovýchodním horským hřebenem z nepálské strany, přičemž PXXX TXXX vystoupal severní stranou hory z Tibetu, z Číny. Toto mělo být jediné setkání tváří v tvář se žalobcem, jinak se s ním nikdy neviděl. Žalobce zmiňovaného horolezce na vrcholu požádal, aby mu pořídil několik jeho fotografií, což učinil. Také potvrdil skutečnost, že žalobce se fotil s cepínem kanadského horolezce a žalobce byl takto vyfocen.

K otázce výstupu žalobce na zmiňovanou horu toto nebyl jediný důkaz, informace o výstupu žalobce v Himálaji bylo možno zjistit i ze zprávy PXXX OXXX, který učinil prohlášení, datované XXX ve Varšavě (č.l. XXX), kde zmiňovaný horolezec popisuje své horolezecké vystoupení v Himálaji na jaře roku 2005 s expedicí Monte Rosa, kdy potkal žalobce v základním táboře, v Tibetu na konci dubna a vzhledem k tomu, že se oba učili lézt v Tatrách, hned se spřátelili. Také v Himálaji trávili poměrně dost času společně a dále se jmenovaný vyjadřuje k osobě žalobce, jak se mu v Himálaji vedlo, kolik měl energie na rozdíl od mnoha ostatních. Aklimatizace polského horolezce neprobíhala tak optimálně, jmenovaný pracuje ve filmové produkci a natáčel dokument o Mt. Everestu, šerpové uložili jeho kameru, pro profesionály, ve výšce téměř 8.000 m a vynesli tam kyslíkové lahve a jmenovaný již v předstunutém táboře řekl žalobci, že musí najít někoho, kdo by mu kameru snesl, ale nakonec se rozhodl to zkusit a jít si pro ni sám. Došel ovšem do prvního výškového tábora a dále nemohl a v tu chvíli viděl žalobce, kterak se věnuje jinému sportu, požádal jej o pomoc. Zeptal se ho také, zda by nezkusil dojít nahoru, pro jeho kameru, neboť šerpové za to chtěli nepřiměřeně mnoho peněz. Kamera byla navíc velmi drahá a hodnota nahrávek měla také velkou cenu. Jmenovaný věděl o tom, že žalobce měl původně v plánu pouze lyžovat z druhého výškového tábora, ale pokud by jmenovanému zachránil kameru a použil přitom jeho kyslík, mohl by se pokusit o zdolání vrcholu a žalobce na to přistoupil. Jmenovaný informoval žalobce o podrobnostech a za několik dní se žalobce vrátil do základního tábora s kamerou i vratnou lahví kyslíku, žalobce v tu dobu měl velké problémy s očima, z důvodu sněžné slepoty. Jmenovaný potvrdil, že je evidentní, že žalobce vrcholu dosáhl, jemu samotnému se to nepodařilo.

Další osobou, která se vyjádřila k výstupu žalobce v Himálaji byl doktor JXXX TXXX, který učinil prohlášení datované XXX (č.l. XXX spisu s překladem do jazyka českého, v originále pak č.l. XXX spisu). Jmenovaný uvedl, že byl požádán, aby dosvědčil žalobci důležité skutečnosti ohledně jeho výstupu na Mt. Everest, pokud jsou proti žalobci vznášena falešná obvinění. Jmenovaný potvrdil, že se setkal se žalobcem v základním táboře hory Akongaqua, v Jižní Americe, v březnu roku 2003 a shodou okolností se pak setkali ještě později, v květnu roku 2005 v předstunutém základním táboře na severní straně Mt. Everestu, předtím, než vystoupali na vrchol hory trasou přes severní a severovýchodní hřeben. Při finální části výstupu na Mt. Everest, v noci z 29. na 30.05.2005, jmenovaný lezl se svým šerpou a potkal se s PXXX TXXX, který lezl sám. Jmenovaný o sobě uvedl, že sám je

lékařem a viděl žalobce ve stavu, kdy mu bylo zřejmé, že má pravděpodobně problémy s nízkou koncentrací kyslíku a měl pocit, že nový anglický kyslíkový přístroj, který žalobce používal, není funkční. Vysvětlil mu to a poradil mu, aby šel dolů. Žalobce mu uvedl, že má s sebou jednodušší, ale spolehlivý ruský kyslíkový systém, který v daný moment používal také. Svědek dohlédl na to, aby si žalobce vyměnil kyslík za ruský a viděl, jak žalobce pokračuje vzhůru. Svědek došel na vrchol a při sestupu uviděl žalobce v blízkosti vrcholu. Svědkovi bylo dále známo, že na vrcholu Mt. Everestu se žalobce setkal s několika dalšími horolezci, kteří na vrchol vylezli z jižní strany. Je mu známo, že žalobce je zachycen na fotografiích z vrcholku hory a je také obeznámen s jejich svědeckými prohlášeními. Svědek dále potvrdil, že poté viděl žalobce v předsunutém základním táboře, kde svědka požádal o lékařskou pomoc, kdy trpěl těžkou sněhovou slepotou. Kvůli ztrátě zraku a silným bolestem mu při sestupu dolů pomáhala skupina šerpů a svědek žalobci půjčil 300 USD, aby šerpy mohl zaplatit, neboť neměl dostatek peněz, žalobce svědkovi peníze splatil, když přijeli do Káthmándú.

Další osobou, která se vyjádřila k osobě žalobce a jeho horolezectví byl GXXX WXXX (prohlášení na č.l. XXX spisu v překladu do jazyka českého, anglický text č.l. XXX). Jmenovaný se vyjádřil k osobě žalobce, ohledně jeho lidských kvalit, kdy sice společně se žalobcem na Mt. Everest nelezl, ale vyjádřil se k tomu, že žalobce mu zachránil život na hoře Akongaqua v Argentině, za situace kdy bylo 30 stupňů pod nulou a jmenovanému šlo o život, záchranný tým jej odmítl hledat, neboť počasí bylo nebezpečné a jakkoli ostatní horolezci žalobce varovali, přesto se vydal GXXX WXXX na pomoc a zachránil jej za situace, kdy už měl těžké omrzliny.

Na žádost žalobce se k výstupu žalobce v Himálaji vyjádřil také španělský horolezec JXXX CXXX, který ve svém prohlášení ze dne XXX (český text č.l. XXX), se vyjádřil tak, že dosáhl vrcholu Mt. Everestu ráno 30.05.2005 se svým šerpou z jihovýchodního hřebenu, z Nepálu a uvedl, že bylo velmi příjemné a klidné počasí, slunečno a teplota pravděpodobně neklesla pod – 5 stupňů Celsia a byl schopen fotit bez kyslíkové masky. Na vrcholu pořídil snímky a na jednom je možno vidět i žalobce, kterého tam svědek viděl. Svědek doplnil, že podmínky na vrcholu hory byly vynikající a nic nebránilo jemu samotnému v tom, aby si sundal rukavice a teprve později se začalo zatahovat a zvedal se vítr. Zmiňovaného horolezce také žalobce osobně navštívil ve Španělsku (zjištěno z pořízeného videozáznamu žalobce), ze kterého bylo zřejmé, jak žalobce po horolezci ve Španělsku pátrá, až jej nakonec našel a zmiňovaný horolezec žalobci poskytl rozhovor a potvrdil vzájemné setkání na vrcholu hory Mt. Everest.

Pokud jde o již zmiňovaného slyšeného svědka MXXX RXXX, pak ten se také vyjádřil písemně (prohlášení MXXX RXXX na č.l. XXX spisového materiálu, nedatované, doručené soudu dne XXX). Z tohoto podání soud zjistil, že jmenovaný pracoval, jako reportér v roce 2005 pro online zpravodajství HXXX, v rámci vydavatelství Ekonomia, snahou novináře bylo poskytovat objektivní informace a zajímat se o věci, kde ostatní média nejdou dostatečně do hloubky. V červnu a v červenci roku 2005 psal o výstupu PXXX TXXX na Mt. Everest s tím, že nálada v České republice proti PXXX TXXX byla negativní, ohledně jeho výstupu na Mt. Everest. Novinář, aby ověřil věrohodnost výstupu žalobce na Mt. Everest, tak kontaktoval kanadského horolezce SXXX WXXX, který mu rozhodující skutečnosti potvrdil, že se skutečně se žalobcem na vrcholu hory setkal. Dále kontaktoval polského horolezce PXXX OXXX, který mu také popsal svou anabázi (shodně, jako ji popsal soudu). Svědek MXXX RXXX se dále vyjádřil tak, že expedice, ve které byl PXXX TXXX, byla nařčena jinými českými horolezci, že nezaplatila povolení k výstupu a že výstup PXXX TXXX byl

nelegální. Dle svědka byla tato informace vyvrácena tiskovou mluvčí Čínské ambasády v Praze, která potvrdila legálnost výstupu PXXX TXXX i zbývajících ukrajinských členů expedice. Mezi podstatné zdroje také patří například databáze himálajských výstupů, kde žalobce je skutečně uveden v rubrice výstupů na Mt. Everest ze severní strany, ze dne 30.05.2005. V této rubrice je taktéž uveden například SXXX WXXX ve stejný den s výstupem z jihu. Na internetu je také dostupné video dalšího lezce JXXX CXXX, ve kterém je na vrcholu vidět PXXX TXXX. Svědek také potvrdil, že PXXX TXXX a vedoucí expedice JXXX KXXX po výstupu uspořádali tiskovou konferenci, při které byla zveřejněna například svědectví horolezců z Everestu, ale z jiných expedic. Je tam také zveřejněno svědectví amerického horolezce GXXX WXXX. Ten popisoval, jak mu PXXX TXXX zachránil život v Argentině, dle svědka, však novináři hledající aféru a senzaci nedali prostor těmto informacím a naopak zpochybnili také horolezeckou etiku PXXX TXXX. Dle svědka, který je také novinářem, ostatní média pochybila, neboť věci se zabývala příliš povrchně a nezjišťovala dostatečná fakta.

Ze záznamu tzv. Himalayan database, tedy záznamu o osobách, které vystoupily na horu Mt. Everest s označením jména a data výstupu, soud zjistil, že takováto databáze byla pořízena žalobcem dne 20.03.2015 z internetu a že skutečně v databázi himálajských výstupů je PXXX TXXX evidován, jako osoba dosáhnoucí Mt. Everestu dne XXX v XXX. V rámci dokazování byl také proveden důkaz videozáznamem pořadu Branky, body, vteřiny, ohledně tiskové konference, která byla uskutečněna v rámci výstupu na Mt. Everest, kde se vyjadřuje vedoucí expedice horolezec JXXX KXXX, který spolu s ukrajinskými horolezci a PXXX TXXX se zúčastnil této expedice, kdy z expedice a výstupu odstoupil ukrajinský horolezec VXXX, ze zdravotních důvodů a nahradil ho amatér PXXX TXXX. K tomu se také vyjádřila zástupkyně Čínské ambasády, která uvedla, že Čína dala povolení, za jednotlivé členy bylo zapláceno, kdo konkrétně se zúčastnil výstupu čínské úřady nezajímalo, šlo o konkrétní počet horolezců, bez konkrétních jmen (video záznam ze dne 22.06.2015).

Naproti tomu z prohlášení Českého horolezeckého svazu a dalších článků, které byly otištěny i v médiích, ať už šlo o články, kde horolezci, či horolezecký svaz ostře kritizují PXXX TXXX („vylezl na Everest, kolegy to popudilo“ ..., „horolezci odsuzují TXXX čin a zpochybňují jeho výstup na Everest“ ..... a další články), soud zjistil, že ze strany většiny českých horolezců, jakož i horolezeckého svazu, bylo odsouzeno jednání žalobce, neboť došlo ke zpochybnění jeho výstupu na uvedenou horu, pokud k dispozici byly pořízené fotografie, které se nezdály dostatečně věrohodné pro lehké oblečení žalobce, jenž neměl odpovídat podmínkám na vrcholu hory Mt. Everest s tím, že se také v médiích řešila otázka, že žalobce neměl zaplatit finanční prostředky za povolení k výstupu na horu, že parazitoval na ostatních horolezeckých výpravách, pokud se pustil do výstupu na vlastní pěst, že takové jednání je nejen neetické, ale ohrožuje i ostatní horolezce, neboť v případě takového nepovoleného jednání nemusí ostatní čeští horolezci dostat od příslušných zahraničních orgánů povolení k výstupu a bylo konstatováno, že v uplynulém období takového nepovoleného výstupu se zúčastnili například bulharští horolezci a poté, co věci vešly ve známost, čínské úřady zakázaly bulharským horolezcům účast na Mt. Everestu po dobu 5ti let, jakožto sankci za nepovolený výstup. Vznikla tak obava, že v důsledku jednání žalobce by něco podobného mohlo postihnout i české horolezce.

Dále, v rámci dokazování, byly provedeny důkazy žalobce o jeho zdravotním stavu, kdy specifikoval své zdravotní problémy s poznámkou, že poté, co dle jeho názoru započala v médiích proti jeho osobě „štvavá kampaň“, pak se v určitém ohledu jeho zdravotní stav zhoršil. Žalobce jednak argumentoval tím, že má onemocnění, které se jmenuje tinitus, jedná

se o pískání v uších, byť netvrdí, že toto by mělo přímou souvislost s uvedenými články, které byly psány proti jeho osobě, ale mohl se tento zdravotní problém tímto vším, žalobci zhoršit a dále pak argumentoval závěry psychologického vyšetření ohledně toho, jaký vliv na jeho psychiku měla dehonestace jeho osoby. Důkaz tak byl proveden prohlášením o psychologické intervenci podepsané PhDr. MXXX TXXX s datem XXX a také lékařskou zprávou, jednak Centra hyperbarické medicíny v Ostravě a také žádankou o vyšetření na soukromé klinice Logo s.r.o v Brně, včetně zprávy lékařky MUDr. Věbrové.

Pokud jde o zprávu PhDr. MXXX TXXX, psychologa, tato je ze dne XXX a jmenovaný uvádí, že matka žalobce pracovala ve stejné instituci, jako psycholog a v roce 2005 se na něj obrátila s těžkostmi, které rodinu postihly v rámci akce svého syna v Himálaji, zejména pokud jde o šíření pomlouvačné kampaně. Psycholog poté se žalobcem realizoval několik rozhovorů k překonání negativních psychických pocitů, když mediální útoky způsobily újmu nejenom žalobci, ale také jeho otci, jako uznávanému sportovci, i matce žalobce. Došlo k pošramocení pověsti celé rodiny, jak se jmenovaný zmiňuje ve svém prohlášení. Psycholog potvrdil, že tinitus žalobce je onemocněním, které se stavem psychiky úzce souvisí a toto se žalobci natolik zhoršilo, že musel absolvovat léčení s následným pobytem v rehabilitačním zařízení.

Pokud jde o zprávy Centra hyperbarické medicíny, případně pokud jde o zprávu lékařky MUDr. IXXX VXXX, či žádanky o vyšetření na soukromé klinice LXXX s.r.o., tak toto potvrzuje verzi žalobce o jeho onemocnění tinitus, který je léčen medikamentózně a v roce 2013 absolvoval léčbu v hyperbarické komoře a v rehabilitačním centru ČXXX.

Žalobce dále, ve své žalobě, uvedl, že neoprávněné jednání ze strany žalované jej postihlo také v profesním životě, tzn. zejména, pokud jde o podnikatelskou aktivitu žalobce na poli sportovním, tak i pokud jde o jeho aktivitu v politickém životě, pokud kandidoval v komunálních volbách v Brně.

Žalobce dokládal svou kandidaturu v komunálních volbách v Brně, za hnutí „A co Brno“, předložením prohlášení A co Brno, a.s., podepsáno MXXX PXXX (prohlášení bez uvedeného data), která se vyjádřila, na žádost žalobce, k žalobcově aktivitě ve jmenovaném sdružení „A co Brno“, které není politickou stranou. Jmenovaná uvedla, že žalobce byl nominován, jako leader kandidátky pro Brno-střed a v případě volebního úspěchu „A co Brno“ by byl žalobce přímým kandidátem na starostu v tomto velmi důležitém volebním okrsku největší brněnské části. Jmenovaná byla osobně odpovědná za PR projektu a během kampaně řešili mediální otisk kandidátů a v rámci příprav vyšlo najevo, že pověst žalobce byla v médiích zpochybněna, kdy byl označen za „lžihozece a vlastně nepoctivého člověka“. Jmenovaná ovšem neměla pochybnosti o poctivosti žalobce, kdyby takové pochybnosti měla, nikdy by ho nepřizvala do takového projektu. Po poradě s kolegy se však rozhodlo, že přesunou žalobce na druhé místo v kandidátní listině pro Brno-střed, neboť nebylo možno všem voličům osobně vysvětlit, situaci ohledně horolezeckého výstupu. Ve volbách získal PXXXI TXXX nejvyšší počet preferenčních hlasů v rámci „A co Brno“, v jeho kandidatuře pro Brno-střed i po posunutí na druhé místo, byl zvolen, jako první v pořadí. V jiných volebních okrscích města Brna se jejich kandidátům podařilo dostat do zastupitelstev, avšak v okrsku Brno-střed jejich sdružení nezískalo dostatečný počet hlasů. Voliči, kteří totiž nezakroužkovali žádného kandidáta pro Brno-střed, automaticky volili leadera kandidátky. Pokud by neexistovaly obavy ohledně reputace PXXX TXXX, setrval by jako leader kandidátky pro Brno-střed, j e m o ž n é , že by mu součet automatických a preferenčních hlasů zajistil zvolení do zastupitelstva Brno-střed. Z listiny označené, jako

Volby do zastupitelstev obcí 10.10. – 11.10.2014, soud zjistil, že žalobce je uveden, jako kandidát.

Pokud jde o podnikatelskou činnost žalobce, soud vycházel z výpisu z obchodního rejstříku, vedeného Krajským soudem v Brně, odd. C, vložka 72700, ze kterého vyplývá, že žalobce je evidován, pokud jde o společnost CXXX SXXX, s.r.o., jako její jednatel a zároveň 100% společník. Jde o podnikatelskou činnost týkající se výroby, obchodu a služeb.

Pokud jde o podnikání žalobce, pak žalobce doložil potvrzení o plánované spolupráci, podepsané MXXX CXXX v Brně dne 28.12.2015, kde jmenovaný se vyjadřuje tak, že je majitelem firmy se sídlem v Brně a na podzim v roce 2014, jeho firma hodlala využít služeb firmy CXXX SXXX, s.r.o. Jmenovaný uvedl, že zmínil připravovanou spolupráci kolegovi a ten jej varoval, že majitelem firmy je „onen podvodník z Everestu“, kdy se o něm psalo, jako o lžihořezci, který podvádí. Jmenovaný MXXX CXXX uvedl ve svém vyjádření, že nabytí obavy, aby tato negativní pověst neovlivnila spolupráci s jejich klienty a tak PXXX TXXX vyhledal a rovněž také narazil na další dehonestující články. Nešlo přitom zdaleka jen o bulvár, ale i na příklad MXXX. Jmenovaný uvádí, že toto nechtěl přímo konfrontovat a tak se vymluvil z dalších jednání s firmou žalobce s odvoláním na fakt, že z rozpočtových důvodů není další spolupráce reálná. Jmenovaný uvedl, že pokud by uvedené informace nezjistil, pak by jistě firma CXXX SXXX, s.r.o. byla vybrána k realizaci kampaně. Jmenovaný nakonec uvedl, že posléze uznal, že byl původně negativně ovlivněn pomluvami a tak se připojil ke snaze žalobce, očistit jeho jméno, v budoucnu by neměl problém s firmou žalobce spolupracovat.

Z vyjádření ohledně spolupráce se žalobcem, Ing. MXXX ŠXXX, vyplynulo, že tento sepsal své prohlášení dne 06.02.2016, kde se vyjadřuje k osobě žalobce tak, že on sám je majitelem firmy, vyjádření podal na žádost žalobce se kterým se seznámil v roce 2013, když je mu známo, že žalobce je dlouholetým surfovým závodníkem a propagátorem různých vodních sportů. Jmenovaný chtěl žalobci nabídnout spolupráci, zejména při presentování v zahraničí, v té době o jeho výstupu na Everest nebyl informován. O tom jej informovali později kolegové ze zaměstnání. Ozvaly se hlasy, že by do týmu neměl být přibírán „podvodník“. Dozvěděli se také o článku v MXXX, kde byl žalobce zařazen mezi několik největších světových sportovních podvodníků. Posléze, pak Ing. ŠXXX, pro účely obchodní propagace své značky, využil jiných služeb, nikoli žalobce. Teprve až později, jmenovaný zjistil, včetně svých kolegů ze zaměstnání, že věci se mají jinak a že žalobce žádným podvodníkem není a poté angažovali žalobce do svého týmu v jejich projektech.

Žalobce v rámci důkazního řízení také uváděl, že je členem Bytového družstva VXXX, BXXX, kde rovněž byla pošramocena jeho pověst, vzhledem k výše uvedeným skutečnostem a tak požádal o prohlášení některé členy družstva a to JXXX FXXX a HXXX LXXX. Z vyjádření HXXX LXXX (nedatováno) vyplývá, že žalobce je členem zmiňovaného družstva a některými členy byl požádán, aby na členské schůzi předložil důkazy o tom, že skutečně dosáhl vrcholu hory Mt. Everest, neboť se rozšířila informace o tom, že na základě článku MXXX ze dne XXX, měl žalobce podvádět, přičemž žalobce na nejbližší členské schůzi situaci vysvětloval, promítl fotografie své, i ostatních horolezců a po shlédnutí takových materiálů již nikdo ze členů družstva nepochyboval, že PXXX TXXX dosáhl vrcholu hory Mt. Everest. Ty samé skutečnosti pak vyplývají i z prohlášení JXXX FXXX, rovněž člena zmiňovaného družstva, který popsal situaci stejným způsobem, jako HXXX LXXX.

Z vyjádření matky žalobce, ze dne 20.04.2016 (č.l. 265 spisu), pak vyplývá, že jmenovaná tímto písemným prohlášením doplnila svou výpověď, kterou, jako svědkyně realizovala před soudem, kterou ovšem ze zdravotních důvodů nedokončila a tak se vyjádřila tak, že celá mediální kampaň proti jejímu synovi zasáhla citelně celou rodinu a dokonce jí samotné se zdravotně přitížilo, neboť diskreditující materiály doputovaly ke všem obyvatelům domu, kde jmenovaná bydlí a vyjádřila zejména velký údiv, jak může takovýmto způsobem jednat takzvané „seriozní noviny“, za jaké považovala MXXX.

K otázce právního hodnocení a posouzení zjištěného skutkového stavu.

Žalobní návrh v této projednávané věci napadl k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 dne 16.10.2014, tedy za účinnosti tzv. nového občanského zákoníku účinného od 01.01.2014 (zákon č. 89/2012 Sb.), avšak vzhledem ke skutečnosti, že informace publikované žalovanou, jsou datovány 15.10.2011, tedy za účinnosti občanského zákoníku účinného do 31.12.2013 (zákon č. 40/1964 Sb.), soud aplikoval tento předpis, vzhledem k ustanovení § 3028 odst. 3 nového občanského zákoníku, jenž řeší tzv. plnou neretroaktivitu. V praxi uvedené znamená, že bude použit ten právní předpis, kdy došlo ke konkrétnímu škodnímu jednání, přičemž skutek je vymezen v žalobě tak, jak je shora uvedeno. Je sice skutečností, že článek, samozřejmě z jednotlivých periodik, které vyšly uvedeného dne, být stažen nemohl, tedy je stále dostupný, avšak je zřejmé, že žalovaná jiným dalším způsobem do sféry žalobce nezasahovala, než právě tímto článkem, proto soud toto neposoudil, jako tzv. pokračující skutek a aplikoval původní občanský zákoník, jak je shora uvedeno.

Žalobce ve své žalobě tvrdí, že jednáním žalované, která jej označila v článku za „lžihorolezce a podfukáře“ s tím, že nainscenoval svůj výstup na nejvyšší horu světa Mt. Everest, že zasáhla do jeho cti a lidské důstojnosti, pokud byl veřejně takto označován, navíc pokud k takové újmě došlo mediálně, že účinky dehonestace jsou znásobeny.

Dle zákona č. 40/1964 Sb. je ochrana osobnosti upravena ustanovením § 11 až 16 občanského zákoníku, kdy podle § 11 fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti (právě toho se žalobce dovolává), jakož i soukromí, svého jména a projevu osobní povahy.

Dle ustanovení § 13 odst. 1 o.z. platí, že fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění.

Podle ustanovení § 13 odst. 2 o.z. platí, že pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění dle odstavce 1, zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby, nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích (žalobce se domáhá takovéto satisfakce ve výši 500.000,- Kč).

Dle ustanovení § 13 odst. 3 o.z., výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem za nichž k porušení práva došlo.

Pro úplnost je možno konstatovat, že občanský zákoník je právní předpis, ze kterého je vycházeno bezprostředně, nicméně ochranu lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti se zabývá také článek 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a také článek 17 odst. 1,4 této listiny a to v tom smyslu, že je zaručena svoboda projevu a právo vyhledávat a šířit informace, což lze omezit jen zákonem, jde-li o opatření demokratické společnosti, nezbytná

pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Již z článku 10 odstavec 1 a článku 17 odst. 1,4 Listiny je zřejmé, že tato garantuje jednak svobodu projevu a práva vyhledávat a šířit informace, tak na stranu druhou, také chrání práva, které by právě výkonem takovéto svobody mohla být dotčena, jako je například lidská důstojnost, osobní čest apod. Jak bude dále uvedeno, je pak na soudu, aby poměřil, vzhledem ke konkrétní situaci, proporcionalitu mezi těmito dvěma ústavními právy a posoudil, kterému z těchto dvou základních práv je třeba, vzhledem ke konkrétním okolnostem v projednávaném případě, dát přednost, a to v kontextu celé řady dalších aspektů, které bylo nutno posuzovat. Tyto aspekty bral soud v úvahu zejména.

Z výše uvedeného je zřejmé, že Listina deklaruje, jak svobodu projevu v demokratické společnosti, tak i práva občanů na informace a soud tedy musí při střetu takovýchto dvou práv citlivě posoudit, kam sahá hranice práva na informace a kde už začíná hranice práva na ochranu osobnosti člověka, který šíření informací případně může být dotčen. Je přitom zřejmé, že tzv. „novinářská svoboda“ zahrnuje možné uchýlení se k určitému stupni nadsázky, či dokonce provokace, například obdobnou otázkou se zabýval i Evropský soud pro lidská práva, ohledně otázky svobody projevu, která mnohdy může být pro mnohé obtěžující: Prager a Oberschlick proti Rakousku, ze dne 26.04.1995, kdy bylo konstatováno, „že svoboda projevu podléhající odstavci 2 článku 10 Úmluvy se dá použít nejen pro informace, nebo myšlenky, které jsou příznivě očekávány, nebo označovány za neútočné a nebo i lhostejné, ale také pro ty, které porušují zákon, či šokují, nebo obtěžují stát, nebo kteroukoliv část společnosti“.

Na druhou stranu je však zřejmé, že každá novinářská svoboda a právo na informace, musí mít určité mantinely a je třeba citlivě posoudit, zda konkrétním výrokem, jenž obsahuje zejména skutková tvrzení, mohlo dojít k zásahu do práva na ochranu cti důstojnosti a osobní integrity konkrétní osoby.

Například z rozhodnutí Ústavního soudu ČR IV. ÚS 424/2006, je pak zřejmé, že je nutno rozlišovat konkrétní osoby z hlediska ochrany jejich osobnosti, na tzv. osoby veřejného zájmu, či osoby stojící mimo veřejný zájem a veřejný sektor, kdy osoby, jenž se zejména samy zařadily do sféry veřejného zájmu, musí snést větší míru případné kritiky ke své osobě, tedy, kdy takové osoby vstoupí do středu veřejné debaty, vystavují se podrobnému zkoumání ze strany veřejnosti a v důsledku toho musí projevit větší míru tolerance.

Úkolem soudu pak bylo zjistit, zda žalobce a případně v jakém rozsahu, patří mezi takové osoby, které vstoupily do veřejného sektoru, či na výsluní veřejného zájmu, jsou veřejností sledovány a zda tedy musí projevit větší míru tolerance.

Zásadní otázkou, kterou pak bylo třeba také zkoumat, byla otázka, zda v případě výroků žalované, jenž byly o žalobci publikovány ve výše uvedené tiskovině (při zkoumání přiměřenosti takového výroku), pak bylo nutno odlišit, zda se jedná o tzv. skutkové tvrzení, nebo hodnotící soud, neboť podmínky kladené na přípustnost každé z těchto kategorií se liší. Skutkové tvrzení se opírá o fakt, objektivně existující realitu, která je zjistitelná pomocí dokazování, pravdivost tvrzení je tedy ověřitelná. V zásadě platí, že uveřejnění pravdivé informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokud tento údaj není podáván tak, že zkresluje skutečnost, či není na tolik intimní, že by odporoval právu na ochranu soukromí a lidské důstojnosti. Hodnotící soud naopak vyjadřuje subjektivní názor svého autora, který k danému faktu zaujímá určitý postoj tak, že jej hodnotí z hlediska správnosti a přijatelnosti a to na základě vlastních, tedy subjektivních, kritérií. Hodnotící soud proto nelze jakkoli dokazovat, je však nutné zkoumat, zda se zakládá na pravdivé informaci, zda forma jeho

veřejné prezentace je přiměřená a zda zásah do osobnostních práv je nevyhnutelným průvodním jevem výkonu kritiky, tzn., zda primárním cílem kritiky není hanobení a zneuctění dané osoby. K otázce pravdivosti uveřejněných údajů se vyslovil Ústavní soud ČR i v Nálezu I. ÚS 156/99.

Z provedeného dokazování je zřejmé, že žalobce je veřejně znám a to alespoň na poli sportovním, zejména pokud jde o zimní a vodní sporty. Je také v této oblasti činný, jako jednatel společnosti, která se sportem zabývá. Nejvíce je znám v místě sídla své firmy, jakož i v místě svého bydliště v Brně. Zároveň je také zřejmé, že žalobce se snažil realizovat i ve sféře politické, což vyplývá z jeho kandidatury za sdružení „A co Brno“ a to vše vyplývá z důkazů výše uvedených. Nelze tedy v těchto souvislostech žalobce označit za osobu, která by stála zcela mimo veřejný zájem a zcela mimo veřejný sektor, na druhou stranu však nelze na žalobce nahlížet úplně totožným způsobem, jako například na osoby, jenž stojí v samém centru veřejného zájmu, jako jsou například vrcholní politici, či tzv. mediální hvězdy, které mají velmi snadný přístup do médií, kde se případně mohou veřejně mediálně bránit apod. V takové pozici žalobce rozhodně nestojí, avšak jak je již shora uvedeno, nestojí ani na nejnižším pomyslném stupni tohoto žebříčku. Je tedy osobou, která, vzhledem ke své angažovanosti – bude-li vystavena určité společenské kritice, v důsledku svého jednání, jistě musí projevit určitou, do určité míry zvýšenou, míru tolerance, zejména tehdy, pokud kritika jeho osoby má vyvolat určitou společenskou diskuzi, či poukázat na nějaké ožehavé téma, které by se týkalo takovéto osoby. Jakkoli žalobce není sice osobou zcela stranou veřejného zájmu, avšak zcela nepravdivá informace jej může zasáhnout tak, aby měl právo bránit se u soudu (IV. ÚS 146/2004). Navíc je nepochybné, že útok byl způsoben mediálně, kde účinek je zvláště výrazný, kdy média sice mohou trochu přehánět, jak je výše uvedeno, nikoliv, ale zcela lhát (rozhodnutí Ústavního soudu ČR III. ÚS 928/2006 ze dne 24.04.2008).

Pokud se soud zabýval otázkou, zda v případě poskytnutých informací žalovanou v médiích, dne 15.10.2011, zda se jedná o skutková tvrzení, či o hodnotící soudy, pak k tomu soud uvádí, že v daném případě se jedná o skutková tvrzení, neboť v článku je jednoznačně uvedeno, že žalobce „nemluvil pravdu“ o svém výstupu na Mt. Everest, vedle fotografie žalobce je napsáno „lžihorolezec“ s tím, že před 6ti lety PXXX TXXX oznámil novinářům, že sám zdolal nejvyšší horu světa Mt. Everest, a že nemluvil pravdu, což je evidentně skutkové tvrzení, neboť neobsahuje žádné hodnocení autora, ale podává hotovou informaci. Je také z tohoto zřejmé, že žalobce je skutečně označen dehonestujícím způsobem. Z článku je poté zřejmé, že autor článku se se žalobcem setkal, pokud mu žalobce vyprávěl, jak vylezl na horu Mt. Everest a ukazoval fotografie s tím, že autor článku tvrdí, „že po pár dnech odborníci ukázali, že snímek byl pořízen mnohem níž, než je vrcholek Mt. Everestu a nejspíš jde o fotomontáž“. Skutečnost, že v článku je použito i slůvko nejspíš, již na celém kontextu nic nemění. Jde tedy o skutkové tvrzení, kde pravdivost takovýchto tvrzení se prokazuje a právě za účelem zjištění pravdivosti takovýchto tvrzení, bylo vedeno rozsáhlé dokazování.

Pokud jde o pravdivost tvrzení ve výše uvedeném článku, pak soud má za prokázané, že tvrzení jsou nepravdivá a nevycházejí, ani nemohou vycházet z dostatečných a podložených informací. Předně je zřejmé, že pisatel článku – RXXX SXXX – učinil kategorický závěr o tom, že žalobce „nemluvil pravdu“, což autor článku dovodil pouze z toho, co mu tvrdili tzv. „odborníci“, kteří, aniž by prováděli konkrétní zjišťování fakt, tak pouze vycházeli z fotografií, které byly poskytnuty žalobcem, kde, dle názoru ostatních, nebyl na vrcholu hory Mt. Everest, dostatečně oblečen, proto bylo uzavřeno, že jde o fotomontáž a že žalobce nemluví pravdu. Z výše uvedeného článku je proto zřejmé, že autor zařadil žalobce do výčtu podfukářů a to v seznamu tzv. podvodníků ve sportu. Skutečnost, že žalobce vrcholu hory Mt. Everest dosáhl, byla v řízení spolehlivě prokázána a to jednak vyjádřením

španělského horolezce JXXX CXXX, tak i kanadského horolezce SXXX WXXX, kteří se se žalobcem na vrcholu hory setkali a kteří také ještě o tom dodatečně učinili písemné prohlášení a popsali i blíže okolnosti takového setkání. Uvedené se také poddává z vyjádření horolezce Dr. JXXX TXXX, který popsal svůj výstup na uvedenou horu, jakož i své setkání se žalobcem, při tomto výstupu, jakož i to, že žalobci poskytoval lékařské ošetření. Skutečnost, že žalobce dosáhl hory Mt. Everest, resp. jejího vrcholku, také vyplývá z vyjádření polského horolezce PXXX OXXX, který nakonec, ze zdravotních důvodů, na horu nevystoupil a umožnil žalobci si zapůjčit jeho vybavení, pokud mu žalobce snese dolů jeho kameru.

Vyjádření těchto všech horolezců soud hodnotí, jako hodnověrná, která spolu jednoznačně korespondují. Hodnověrnost těchto vyjádření pak podtrhl také svědek MXXX RXXX, který uvedl, proč a jak se o danou problematiku, co by novinář, zajímal s tím, že on sám konfrontoval horolezce PXXX OXXX a kontaktoval i horolezce SXXX WXXX a vycházel rovněž i z Himalayan database – evidence horolezců, kteří dosáhli vrcholu hory. Tou bylo ostatně provedeno i dokazování před soudem, kde bylo zjištěno, že skutečně žalobce v tomto seznamu zapsán je. Rovněž je také zřejmé, že po výstupu na horu byla uspořádána tisková konference žalobcem a vedoucím expedice, horolezcem KXXX, přičemž v kontextu již řečeného není zcela podstatné, zda si žalobce přesně pamatoval, zda celkový počet členů výpravy byl 4 nebo 5 osob, nebo zda vedoucím výpravy byl kdosi z ukrajinských horolezců, či pan KXXX. Podstatné bylo, zda informace, které žalobce o své osobě podával, že dosáhl vrcholu hory Mt. Everestu, koresponduje s vyjádřením ostatních osob, které se k tomu vyjádřit mohly a které tento jeho výstup potvrdily.

Pokud šlo o odsouzení žalobce v českých médiích, ze strany některých horolezců, jakož i Českého horolezeckého svazu, pak to se týkalo zejména toho, že žalobce měl vystoupit na horu Mt. Everest tzv. bezúplatně, neboť neměl složit příslušnou finanční částku za výstup. Mělo to být bez povolení zahraničních orgánů, tedy příslušných čínských úřadů a zároveň měl žalobce dosáhnout hory způsobem, který neměl být slučitelný s horolezeckou etikou, neboť měl parazitovat na jiných výpravách, což však se dokazováním rovněž vyvrátilo, neboť z prohlášení zástupkyně čínské ambasády vyplynulo, že skutečně neexistoval žádný jmenný seznam osob, které měly oprávnění vystoupit na horu Mt. Everest, ale v rámci česko-ukrajinské výpravy byl pouze stanovený počet horolezců, kteří měli takovéto oprávnění a že žalobce, v rámci toho postupoval, pokud vystoupil na horu za jiného horolezce, který se nemohl takového výstupu zúčastnit, a to bylo právě zřejmé z tiskové konference, která byla uspořádána. Pokud tedy byly i složeny příslušné finanční částky na určitý počet horolezců a výprava byla sponzorována, pak nebylo možno konstatovat, že žalobce na horu vystoupal, aniž by složil příslušný poplatek a rovněž nebylo možno konstatovat, ani tzv. nelegální výstup. Že by žalobce měl konkrétním způsobem „parazitovat“ na jiných výpravách, či snad svým jednáním, kohokoli ohrozit, zůstalo neprokázáno.

Vzhledem k výše uvedenému je proto zřejmé, že žalovaná informovala o žalobci jednak způsobem nepravdivým, jednak způsobem dehonestujícím a tedy mohlo dojít k zásahu, tímto jednáním, do sféry cti a důstojnosti žalobce, pokud byl označován za lháře a podfukáře.

Pokud jde o žalobcovu politickou kandidaturu v komunálních volbách za Brno-střed, za sdružení „A co Brno“, pak v daném případě se nepodařilo žalobci prokázat, že by nebyl zvolen jenom z důvodů, které v žalobě a pak v průběhu řízení zmiňoval, tedy kvůli jeho označení v médiích. Stejně tak je zřejmé, že pokud jde o bytové družstvo, kde byl dotazován na svou expedici v Himálaji, že v bytovém družstvu žalobce svou situaci uspokojivým

způsobem vysvětlil. Je však zřejmé, že pokud jde o podnikatelské aktivity, že zde se podnikatelské činnosti žalobce nepravdivé informace v tisku dotkly, což vyplývá z vyjádření výše uvedených svědků, kteří hovořili o spolupráci s firmou žalobce, která se nerealizovala a zároveň je zřejmé, že velká psychická zátěž, která se žalobce a jeho rodiny dotkla, rovněž příliš nepřispěla k dobré duševní pohodě žalobce, pokud tento se obrátil o psychologickou pomoc, což ostatně bylo žalobcem doloženo, minimálně zprávou psychologa. Je tak zřejmé, že pokud žalobce po žalované požadoval omluvu, pak že tuto omluvu požadoval důvodně a vzhledem ke zjištění z důkazního řízení, je zřejmé, že žalobce by se mohl domoci vůči žalované i určité relativní satisfakce, ve formě zadostiučinění v penězích (byť, dle názoru soudu, nikoli ve výši 500.000,- Kč, ale v částce nižší), zde však soud byl nucen konstatovat, že nárok na relativní satisfakci je promlčen, přičemž, jak bude níže uvedeno, mírným způsobem soud redukoval i znění omluvy a zároveň s ohledem na skutečnost, že žalobce požadoval omluvu, tak byl soud nucen zamítnout i určovací návrh žalobce na určení skutečnosti, že došlo k zásahu do práva žalobce na ochranu cti, lidské důstojnosti a jeho jména.

K jednotlivým bodům žalobních požadavků.

Pokud jde o žalobcův požadavek na určení neoprávněnosti zásahu do osobnostní sféry žalobce, kdy žalobce se domáhá určení této právní skutečnosti, pak takovému určujícímu návrhu nebylo možno vyhovět, neboť určení zásahu je předběžnou otázkou ve vztahu k požadované omluvě a nelze proto kumulativně žalovat oba tyto nároky. Pokud by se žalobce domáhal určovacího návrhu, pak by takovýto návrh musel žalovat zvlášť, jako specifický typ satisfakce, kde se neprokazuje naléhavý právní zájem, avšak v takém případě by se již nemohl domáhat omluvy. Jestliže se domáhal žalobce obou nároků souběžně, nepočítaje v to nárok na relativní satisfakci, pak soudu nezbylo, než určující návrh zamítnout s odůvodněním výše uvedeným, tedy že se jedná pouze o otázku předběžné povahy ve vztahu k požadované omluvě.

Pokud se jedná o žalobcův nárok na omluvu, kterou žalobce ve své žalobě, resp. následně specifikoval, pak soud, z výše uvedených důvodů, v tomto smyslu žalobě vyhověl, vyjma té části omluvy, pokud jde o poslední větu ze žalobního petitu pod bodem II., ve znění usnesení č.l. 54, kdy omluva se má týkat také formulace, že žalobce „se stal tak zatím nejmladším Čechem, který tuto osmitisícovku pokořil“, neboť soudu se takováto formulace do omluvy nezdá být přiměřená, neboť již bezprostředně nesouvisí s omluvou, kterou žalovaná má žalobci poskytnout, ale spíše se zde jedná o jakési žalobcovo sebehodnocení ve vztahu k významu skutku, který realizoval a tato formulka je nadbytečná a do omluvy nepatří pro svou nepřiměřenost (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 23Cdo 4669/2010 ze dne 28.08.2012, ze kterého vyplývá, že aby soud vyčerpal celý předmět řízení, pak ta vypuštěná slova z vyhovujícího výroku musí přenést do samostatného výroku, kterým se konkrétní část zamítá). Pokud jde přitom o omluvu, kterou žalovaná má žalobci poskytnout, tak v rozsahu té části omluvy, kde soud částečně žalobu zamítal, je možno konstatovat, že má-li být omluva přiměřená rozsahem i obsahem, pak nepřichází v úvahu poučení soudu účastníku řízení, ohledně požadovaného znění omluvy.

Pokud jde o požadavek žalobce na relativní satisfakci, tedy náhradu nemajetkové újmy v žalobcem stanovené výši 500.000,- Kč, pak soud, s ohledem na okolnosti případu, jenž jsou výše rozvedeny, by reálně uvažoval o určité částce, která by žalobci mohla být přiznána, byť patrně ne ve výši zamýšlené žalobcem, avšak je nutno konstatovat, že strana žalovaná se dovolala námítky promlčení, vzhledem k relativní satisfakci, přičemž soud konstatuje ve

shodě se stranou žalovanou, že tento nárok skutečně promlčen je, a je v daném případě vycházeno ze skutečnosti, že ke skutku, tedy k otištění článku, došlo dne 15.10.2011, přičemž promlčecí lhůta, ve smyslu občanského zákoníku účinného do 31.12.2013, je posouditelná i ve smyslu rozsudku NS ČR, sp. zn. 31 Cdo 3161/2008, ze kterého vyplývá, že právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích, dle § 13 odst. 2 občanského zákoníku, je právem majetkové povahy, které se promlčuje v obecné promlčecí době.

Dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn.: 21Cdo 3434/2008, vyplývá, že počátek promlčecí lhůty v občanskoprávních vztazích je obecně, tedy objektivně určen ustanovením § 101 občanského zákoníku, podle něhož lhůta počíná běžet ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé. Takto vymezený počátek, je vymezen objektivně, nezávisle na poškozeném (srov. „mohlo“). Běh promlčecí doby tedy počne ode dne, kdy by obecně každý mohl právo uplatnit, jinak řečeno, kdy mohl podat žalobu (aktio nata), přičemž není rozhodující, zda snad daný subjekt byl v situaci, která mu uplatnění práva znemožňovala (nevěděl o právu, výkon práva mu znemožňovala nemoc apod.). Jde tedy o objektivně určený počátek běhu promlčecí lhůty, který se odvíjí od právních skutečností, popřípadě událostí, jejichž vznik, či existence jsou nezávislé na úrovni vědomí (znalostí) oprávněného účastníka odpovědnostního vztahu.

Řízení je zahájeno dnem, kdy došel návrh na jeho zahájení k soudu (§ 82 odst. 1 o.s.ř.), tj. datem 16.10.2014, jak vyplývá z č.l. 1 spisu. Návrh musí dojít k soudu, zákon s podáním žaloby na poštu nespojuje žádné účinky. Z podacího razítka na č.l. 1 spisu je zřejmé, že žaloba došla v obálce, přičemž na soud došla dne 16.10.2014 v 9.15 hod. Vzhledem k výše uvedenému je proto nepodstatné, jak dlouhou dobu zásilka putovala k soudu, podstatné je, kdy k soudu dorazila a to je dne 16.10.2014.

Článek vyšel dne 15.10.2011 a pokud došla žaloba k soudu dne 16.10.2014, pak nárok žalobce je promlčen na základě uplynutí 3leté objektivní promlčecí doby.

Vzhledem k těmto skutečnostem soud nárok žalobce na zaplacení částky 500.000,- Kč musel zamítnout.

S ohledem na výše uvedené je proto již nepodstatné, zda jednání žalované zasáhlo žalobce, vzhledem k relativní satisfakci, ve sféře osobní, či pracovní. Soud mohl vzhledem k výše uvedenému žalobci přiznat pouze omluvu s vynecháním části té věty, která byla zamítnuta.

Vzhledem k výše uvedenému je tedy zřejmé, že jednání žalované bylo způsobilé žalobci vyvolat újmu a že k této újmě došlo, že takové jednání žalované bylo neoprávněné a že existuje příčinná souvislost mezi jednáním a následkem, který byl způsoben. Zároveň je možno konstatovat, že i zavinění je v daném případě bez významu, neboť posuzovaná věc se řídí režimem občanského zákoníku účinného do 31.12.2013 a význam v otázce zavinění by hrál pouze za situace, kdyby soud rozhodoval o určení výše náhrady nemajetkové újmy, avšak o této skutečnosti soud, z důvodu promlčení, nerozhodoval.

Žalovaná se tak vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nemohla ubránit tvrzením, že článek byl psán v „odlehčeném duchu“, neboť z obsahu článku je zcela zřejmé, jakou formou a jakými slovy byl žalobce nepravdivě napaden a odlehčený duch to mohl být tak maximálně v rovině redaktorových úvah, nikoli však v rovině úvah žalobce, jeho rodiny, obchodních partnerů apod. Ani argumentace, že výstup žalobce byl zpochybněn „předními českými horolezci“, nemůže obstát, neboť jakékoli zpochybnění nemůže vést k nepodloženým závěrům o skutkových tvrzeních, které poškozují konkrétní osobu. Skutečnost, že si žalobce, dle strany žalované, měl špatnou pověst způsobit sám, je tvrzením, které v řízení nebylo prokázáno a neobstálo, spíše pak bylo vyvráceno svědky, kteří před soudem vypovídali, kdy kredit žalobce náležitě vysvětlovala nejen jeho matka, či sestra, od

kterých by se to ostatně dalo očekávat, ale například i horolezec GXXX WXXX, který vyprávěl o žalobci a jeho nezištném jednání v jihoamerických Andách, kdy žalobce riskující sám své zdraví, či život, zachraňoval jiného horolezce.

V otázce náhrady nákladů soudního řízení soud postupoval dle ustanovení § 142 odst. 3 o.s.ř. a i když žalobce měl úspěch ve věci jen částečný, soud mu přiznal plnou náhradu nákladů řízení, s přihlédnutím k závěrům Ústavního soudu ČR III. ÚS 170/99 Sb., kdy postačuje je-li odůvodněný základ žalobního návrhu a ten ohledně stěžejního nároku, za který soud považuje omluvu, při posouzení odůvodněnosti žaloby, pak v tomto duchu žaloba důvodná byla. Žalobce přitom vysvětlil, z jakých důvodů žalovaná neobdržela předžalobní výzvu, ve smyslu ustanovení § 142 a) odst. 1 a soud proto postupoval, jak je výše uvedeno, dle § 142 odst. 3 o.s.ř. k § 142 a) odst. 2 o.s.ř., kdy shledal důvody vhodné zvláštního zřetele a přiznal žalobci náhradu nákladů soudního řízení i přes absenci uvedené výzvy a to zejména s ohledem na okolnost, že i v závěru důkazního řízení, kdy bylo zcela zřejmé, že žalobce prokázal skutečnost, že vrcholu Mt. Everestu dosáhl, pak ani za této situace strana žalovaná nárok žalobce na omluvu neuznala, jakkoliv, po rozsáhlém dokazování skutková stránka věci byla zřejmá – alespoň v intencích základních předpokladů pro úspěšnost žaloby na ochranu cti a důstojnosti při požadované satisfakci formou omluvy.

Náklady řízení žalobce představuje zaplacený soudní poplatek v částce 5.000,- Kč, dále se pak jedná o náklady zastoupení advokátem, ušlý výdělek žalobce, tlumočné, náklady důkazů (§ 137 odst. 1 o.s.ř.).

Soud také přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve smyslu ustanovení § 151 odst. 3 o.s.ř., za úkony, kdy žalobce nebyl zastoupen zástupcem a kdy nedoložil důkazem výši svých hotových výdajů ke konkrétnímu úkonu, kdy taková paušální náhrada představuje částku 300,- Kč k jednomu vykonanému úkonu a nezahrnuje náhradu soudního poplatku.

Dále soud konstatuje, že pokud jde o náklady soudního řízení za zastoupení žalobce advokátem Mgr. Janem Tomaierem, pak tyto se neobjevily v tomto soudním rozhodnutí, neboť ukončení zastoupení tímto zástupcem je ve spise doloženo k datu 21.08.2015, přičemž již před tímto datem, 25.07.2015, soud rozhodl o záměně účastníků a rovněž o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a dosavadním žalovaným, takže žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a toto rozhodnutí nabylo právní moci, jak je zřejmé ze spisu, dne 25.07.2015 (usn. č.j. 16C 166/2014-86).

Náklady řízení žalobce tedy jsou dány těmito položkami:

- 1) soudní poplatek 5.000,- Kč;
- 2) sepis žaloby, 300,- Kč paušál;
- 3) doplnění žaloby – č.l. 26 a následující – 300,- Kč paušál;
- 4) doplnění žaloby – č.l. 29 – 300,- Kč paušál;
- 5) podání žalobce soudu ze dne 19.11.2015, č.l. 125 a následujících, 300,- Kč paušál;
- 6) podání žalobce – e-mail ze dne 25.11.2015, č.l. 134 a následující, 300,- Kč paušál;
- 7) podání žalobce ze dne 26.11.2015, č.l. 136 spisu, 300,- Kč paušál;
- 8) podání žalobce – e-mail ze dne 30.11.2015, č.l. 140 spisu, 300,- Kč paušál;
- 9) podání žalobce ze dne 30.11.2015, č.l. 143 spisu, 300,- Kč paušál;
- 10) převzetí věci advokátem JUDr. Ivanem Šulou, plná moc č.l. 152, ze dne 01.12.2015 (plátce DPH pouze do 28.12.2012);

- 11) účast právního zástupce žalobce na jednání soudu dne 03.12.2015, č.l. 153 a následujících (nad 2 hodiny – 10.00 až 12.10 hod.), 2x 3.100,- Kč + 2x 300,- Kč;
- 12) účast právního zástupce žalobce na jednání soudu dne 23.02.2016, č.l. 199 a následujících (jednání nad 2 hodiny – 10.00 až 12.05 hod.), 2x 3.100,- Kč + 2x 300,- Kč;
- 13) podání žalobce č.l. 209 a následujících spisu, ze dne 17.03.2016, e-mail, paušál 300,- Kč;
- 14) jednání soudu 21.04.2016, č.l. 266 a následující (jednání nad 2 hodiny, 14.10 až 16.50 hod.), 2x 300,- Kč paušál;
- 15) podání žalobce č.l. 278 a následujících, 300,- Kč paušál;
- 16) účast žalobce na jednání soudu dne 07.06.2016, č.l. 283 a následujících, 300,- Kč paušál.

Z uvedeného je proto zřejmé, že za zastoupení advokátem JUDr. Šulou přiznal soud 17.000,- Kč, samotnému žalobci pak soudní poplatek 5.000,- Kč a 3.900,- Kč na jednotlivých režijních paušálech.

Dále pak soud započtl náhradu jízdného a to, jak žalobci, tak jeho právnímu zástupci JUDr. Šulovi. Pokud jde o jízdné, pak je zřejmé, že zástupce žalobce, vozidlem státní poznávací značky 7B57092, vykonal dvě cesty z Brna do Prahy na jednání soudu 03.12.2015 a 23.02.2016, se spotřebou pohonných hmot 6 litrů nafty na 100 km, při základní náhradě 3,80 za kilometr a 840 ujetých kilometrech, 3.192,- Kč. Spotřeba pohonných hmot pak vycházela při 29,50 Kč/1 litr, na 1.487,- Kč. Celkově cestovní výdaje za 2 jízdy k soudu 4.679,- Kč.

Za jízdy vozidlem soud přiznal i jízdné žalobci, který byl účasten 4 jednání soudu, 03.12.2015, 23.02.2016, 21.04.2016 a 07.06.2016, přičemž také doložil, že od České televize si opatřoval důkazy pro jednání soudu a tedy vykonal do Prahy i jednu cestu do sídla ČT v Praze 4, což je soudu známo, neboť materiály poskytoval žalobce u jednání. Celkově tedy soud započítal žalobci 5 jízd do Prahy, přičemž žalobce dokládal rovněž spotřebu 6 litrů nafty na 100 km, jako jeho právní zástupce a soud tedy počítal stejným způsobem, jako v případě předchozím a 5 jízd vychází, stejným mechanismem zápočtu, na 11.698,- Kč.

Dále žalobce doložil, že zajištění kopií pořadu z České televize jej vyšlo na 968,- Kč, což vyplývá z příslušné stvrzenky, kterou ČT žalobci vystavila, a dále žalobce zajišťoval překlady důkazů ze zahraničí a předložil vyúčtování tlumočnice, u které si takovéto překlady zadal, na částku 1.140,- Kč a 168,- Kč. I takovéto náklady soud žalobci započtl.

S ohledem na skutečnost, že žalobce je podnikatelem, avšak nedoložil soudu podklady k výpočtu jeho výdělků z podnikatelské činnosti, což by bylo zjišťováno, mimo jiné, daňovým přiznáním za uplynulé zdaňovací období, a soudu je přitom známo, že žalobce podnikatelem je, což doložil, pak soud vycházel paušálně z toho, že žalobce, pokud vykonal celkově 5 jízd z Brna do Prahy a zpět, pak, že spotřeba času mohla reálně být vždy v rozsahu jednoho pracovního dne, přičemž každý pracovní den má 8 pracovních hodin, při 5ti dnech, jde o 40 hodin. Lze-li vycházet z výpočtu žalobce, že průměrná mzda v České republice vychází na 165,- Kč/1 hod., pak soud přiznal v tomto rozsahu žalobci částku 6.600,- Kč a protože za takovéto situace by již nebylo možné výši nároku žalobce zjišťovat, soud, za použití ustanovení § 136 o.s.ř. postupoval tímto způsobem, považujíc jej za odpovídající.

Celkové náklady řízení žalobce tedy představují částku 51.153,- Kč a jak již bylo výše vysvětleno, nejsou do toho započítány náklady za zastoupení Mgr. Janem Tomaierem, neboť tyto náklady je třeba fakticky zahrnout do rozhodnutí záměny účastníků, kterým bylo rozhodnuto o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným, pro kterého řízení končilo. Je možno, v této souvislosti, pouze připomenout, že pokud by původnímu žalovanému náklady soudního řízení vznikly, byl by žalobce povinen je hradit, neboť k záměně účastníků a k ukončení řízení pro původního žalovaného, došlo vinou žalobce.

Pokud jde o další deklarované náklady řízení žalobcem, pak k těm soud uvádí následující.

Pokud žalobce uvádí, že mu vznikly náklady v rozsahu 28.380,- Kč, jako „náklady na vlastní zastupování“, pak takovéto náklady soud žalobci přiznat nemohl, neboť nemají oporu v zákonné úpravě, pokud žalobce v řízení postupoval bez jakéhokoli zástupce, pak soud mu může přiznávat režijní paušál za konkrétní úkon, pokud není konkrétně doložena jiná částka a to v daném případě nebylo.

Pokud žalobce žádá částku 1.570,- Kč za telefonáty do zahraničí, pak tyto náklady žalobce nedoložil.

Pokud žalobce žádá zaplatit částku 54.574,- Kč, za jeho cesty do zahraničí pro zajišťování důkazů, pak tyto náklady řízení soud žalobci nepřiznal, neboť není doloženo, že tyto cesty žalobce podnikl pouze pro zajišťování důkazů a především, zda vůbec byla reálně dána potřeba takovéto cesty, pokud takové důkazy bylo možno zajistit i jiným, výrazně úspornějším způsobem, což nakonec žalobce stejně dokládal, neboť všechna vyjádření od zahraničních horolezců stejně soudu předložil v písemném vyhotovení a nebyla potom reálně nutná osobní návštěva jakýchkoliv osob, což lze mít za to, že není v souladu s hospodárností řízení.

Pokud žalobce požadoval částku 4.840,- Kč, jako „náklady na přípravu videí“, pak soudu nedoložil, čím takové náklady jsou dány, jak žalobce dospěl k takovýmto částkám a tak nebylo možno ani takovéto náklady přiznávat, jako nedoložené.

Pokud žalobce požadoval částku 55.400,- Kč, jako ušlý zisk žalobce, pak v tomto rozsahu soud přiznal žalobci 6.600,- Kč za 5 zmiňovaných cest do Prahy, pokud jde o další časovou ztrátu, jako například cestu do Španělska apod., pak to je vysvětleno již shora.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat odvolání do 15ti dnů ode dne doručení, k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 07.06.2016

Mgr. Michael K v ě t, v.r.
předseda senátu

Za správnost:
Ivana Májková